

ΚΥΡΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἡ γιορτὴ τῆς Κοίμησης ἀνήκει στὶς οἰκογενειακὰς γιορτὰς. Ὅπως τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα, ἔτσι καὶ ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας, τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ, μαζεύει ὅλη τὴν οἰκογένεια. Εἶναι ἀδιανόητο στὶς γιορτὰς αὐτὰς νὰ μὴ μαζεύονται ὅλοι μαζί γύρω ἀπ' τὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι. Γιορτάζει ἡ Παναγία μας, καὶ ὁ κόσμος ὅλος τρέχει στὴ γιορτὴ τῆς. Εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς μάνας μας. Μάνα μας εἶναι ἡ Παναγία καὶ μᾶς θέλει ὅλους στὴ γιορτὴ τῆς. Καὶ σὰν γιορτὴ τῆς μάνας μας, μαζευόμαστε νὰ τὴ γιορτάσουμε ὅλοι μαζί.

Τί θὰ ἔλεγε ὅμως μιὰ μάνα, ἂν κάποια ἀπ' τὰ παιδιά τῆς δὲν θὰ ἔθελαν νὰ παραβρεθοῦν καὶ νὰ συμφάγουν στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὰ υπόλοιπα ἀδέρφια τους; Θὰ χαιρόταν ποτὲ ἡ μάνα αὐτή; Ὅχι βέβαια! Ἐτσι καὶ ἡ Παναγία μας. Δὲν χαιρεται, ὅταν ἐμεῖς, τὰ παιδιά τῆς, δὲν μαζευόμαστε στὴν οἰκογένειά μας ὅλοι μαζί, ὅλα τὰ μέλη, στὴν Ἐκκλησίᾳ μας, γιὰ νὰ συμφάγουμε γιὰ τὴ χαρὰ τῆς μάνας μας τῆς Παναγίας.

Προέχει λοιπὸν πάνω ἀπ' ὅλα, νὰ κάνουμε καταπῶς θέλει ἡ μάνα μας. Νὰ βάλουμε τὴν Παναγία στὸ σπίτι μας, γιατί καμμιὰ φορὰ τὴν ἀφήνουμε ἀπ' ἔξω. Ἡ Παναγία δὲν μπαίνει μέσα μὲ τὸ ζόρι ποτὲ. Δὲν παραβιάζει πόρτα ποὺ δὲν εἶναι ἀνοιχτή, ὅπως καὶ ὁ Χριστός. Ἀπ' ἔξω κάθεται καὶ μπαίνει μόνο, ἂν τῆς ἀνοίξουμε ἐμεῖς. Ὅταν ὅμως τὴ βάλουμε μέσα, ἡ Παναγία γίνεται ἡ Κυρὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἀναλαμβάνει τὴν προστασία μας.

Λέει μιὰ ἱστορία γιὰ ἓνα ἀντρόγυνο, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Παναγία καὶ ἐβα-

λε ἓναν ἀγιογράφο νὰ τοὺς κάνει μέσα στὸ σπίτι, σὲ ἓναν τοῖχο, μιὰ μεγάλη εἰκόνα τῆς Παναγίας. Κι ἂς λέμε ἐμεῖς πῶς δὲν ταιριάζουν εἰκόνες στὰ σαλόνια μας. Αὐτὰ εἶναι κοσμικὲς ἀνοησίες γιὰ νὰ μᾶς ξεκόψουν ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας. Στὸ σπίτι μας μέσα, παντοῦ ἔχουν θέση ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία.

Κάθε μέρα λοιπὸν οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, μπαίνοντας καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, προσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας προσφωνώντας τὴν μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχαγγέλου: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ...». Εἶχαν καὶ ἓνα μικρὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖο βλέποντας τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, ἄρχισε κ' αὐτὸ νὰ κάνει τὰ ἴδια. Τὰ παιδιά ἀντιγράφουν ὅ,τι βλέπουν. Δὲν χρειάζονται κηρύγματα πολλὰ στὰ παιδιά, τὸ παράδειγμά μας χρειάζεται μόνο. Καὶ τὸ παιδάκι λοιπὸν συνήθισε νὰ λέει, περνώντας κάθε μέρα μπρὸς ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὰ ἴδια λόγια: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία...».

Μεγάλωσε τὸ παιδάκι, ἄρχισε νὰ παίζει μὲ τὰ ἄλλα παιδιά στὴ γειτονιά, συνέβη ὅμως κάποτε νὰ πέσει σὲ ἓνα ποτάμι ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντὰ καὶ νὰ βουλιάξει στὸ νερό. Φώναξαν τρομαγμένα τὰ ἄλλα παιδιά, ἔτρεξαν οἱ μεγάλοι νὰ βοηθήσουν, βούτηξαν στὰ πρὶο βαθιά νερὰ νὰ τὸ ψάξουν. Καὶ ξαφνικὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὸ παιδάκι νὰ βγαίνει πάνω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νὰ τοὺς λέει: «Μὴν ἀνησυχεῖτε! Ἡ Κυρία ποὺ εἶναι μέσα στὸ σπίτι μας, μὲ κράταγε στὴν ἀγκαλιά τῆς, μέχρι νὰ ῥθεῖτε νὰ μὲ βγάλετε!»

ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ

Ο Σλάββα Ροστροπόβιτς (1927-2007) ήταν κορυφαίος Ρώσος μουσικός, τσελίστας, συνθέτης και διευθυντής ορχήστρας. Τό 1974 τό σοβιετικό καθεστώς τόν έδωξε από τή Ρωσία. Όρθόδοξος Χριστιανός στο θρήσκευμα, κάποτε συνάντησε στήν Εύρώπη ένα μοναχό, ό όποιος – γνωρίζοντας τήν καριέρα και τή δόξα του καλλιτέχνη – τόν υποδέχθηκε μέ τά λόγια: «Τώρα πιά στή ζωή σας έχει μείνει μόνο ένα πρόβλημα». «Και ποιό είναι αυτό;» ρώτησε ό Ροστροπόβιτς. Και ό σοφός μοναχός απάντησε:

«Εσείς ήδη βρίσκεστε στή μέση τής σκάλας πού όδηγεί στόν Θεό. Όμως, ό,τι κι αν κάνετε πλέον στή ζωή σας, πρέπει νά σκέφτεστε, αν θά σās βοηθήσει νά κάνετε ένα βήμα προς τά πάνω ή προς τά κάτω!»

Αυτό τό μήνυμα σφράγισε τή ζωή του κορυφαίου μουσικού τόσο πολύ, ώστε σέ συνέντευξή του όμολόγησε: «Αυτό έγινε τό κλειδί τής ζωής μου! Από εκείνη τή στιγμή, μέ αυτή τή σκέψη κοιμάμαι και ξυπνάω!»

Γιά μάς τούς πιστούς ή κλίμακα πού μάς έδωσε τή δυνατότητα νά ανεβούμε στόν ούρανό, είναι ή Ύπεραγία Θεοτόκος. Στους Χαιρετισμούς της λέμε: «Χαίρε κλίμαξ έπουράνιε, δι' ής κατέβη ό Θεός, χαίρε γέφυρα μετάγουσα τούς εκ γής προς ούρανόν».

Γιά νά αξιωθεί όμως ή Παναγία νά κατεβάσει τόν Θεό στή γή, ασκήθηκε σέ τέλειο βαθμό στο άγώνισμα, πού πρότεινε ό

ώς άνω μοναχός στόν Ρώσο μουσικό. Έκανε μοναδική της μέριμνα και μοναδική της άγωνία, κάθε τι πού κάνει στή ζωή της νά είναι βήμα μόνο προς τά πάνω και όχι προς τά κάτω! Αυτή ή επαγρύπνηση είναι ή μεγαλύτερη σοφία για τόν άνθρωπο και ό πιό σωτήριος κόπος!

Ναί! Απαιτεί πολύ κόπο και ιδρώτα, γιατί ή φύση μας μετά τήν πτώση άρρώστησε, άδυνάτισε, παρέλυσε και δυστυχώς απέκτησε μιά - ένιοτε - ... όρμητική ροπή προς τά κάτω! Η Παναγία όμως άγωνίστηκε μέ τέτοιο δυναμισμό, ώστε έγινε ή Πρωταθλήτρια του ανθρώπινου γένους σ' αυτόν τόν άγώνα ανόδου και θεραπείας τής παραλυσίας μας. Και έτσι «ψυχήν ήγνισε, σώμα καθηγίασε και ναόν ειργάσατο χωρητικόν του Θεού, σκηνην θεοκόσμητον και έμφυχον τέμενος»! Αξιώθηκε νά χωρέσει στην Άχραντη Μήτρα της τόν Άχώρητο Θεό και νά κάνει τό Σώμα της θεοστόλιστο Παλάτι του Βασιλέως τής δόξης!

Τί πιό φυσικό, λοιπόν, όταν ήρθε ή ώρα τής Κοιμήσεώς της, νά γίνει και ό τάφος της «κλίμαξ προς ούρανόν» και ή Ίδια νά μεταστεί «γῆθεν προς ούρανόν»!

Όμως Εκείνη, από άπειρη αγάπη προς έμάς, «τόν κόσμον ού κατέλιπε»! Και βρίσκεται πάντα δίπλα μας - έφ' όσον τήν καλούμε – για νά μάς θυμίζει και νά μάς βοηθάει νά κάνουμε κάθε τι στή ζωή μας «βήμα προς τά πάνω και όχι προς τά κάτω»!

Αρχιμ. Βαρνάβας

Κυρία του σπιτιού ή Παναγία! Οικοδέσποινα! Αυτό κι αν είναι θαυμαστό και υπέροχο! Νά βάλουμε στο σπίτι μας τήν Παναγία! Οικοδέσποινα και προστάτιδα! Νά μάς εύλογεί, νά μάς σκεπάζει με τή χάρη της. Και αυτό θα γίνει, όταν προσπαθούμε νά ανοίγουμε τήν καρδιά μας, ακολουθώντας βήμα-βήμα τις έντολές του Χριστού, πού δέν είναι πολλές, αλλά, βασικά, μόνο μιά:

Νά αγαπάμε. Νά συγχωρούμε. Νά υπάρχει τόπος για όλους μέσα μας.

Τότε ανοίγει ή καρδιά μας, μπαίνουν μέσα ό Χριστός και ή Παναγία και γίνεται Κυρά στο σπίτι μας και οικοδέσποινα. Γίνεται μάνα μας. Αυτή τό θέλει. Θα τό θελήσουμε κι έμεεις;

Πρωτοπρ. Δημήτριος Μπόκος

ΕΠΛΥΝΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ Θ' (1215 – 1270) εἶναι γνωστός στὴν ἱστορία ὡς «ἅγιος Λουδοβίκος»! Ἄνοιξε σχέσεις μὲ τὸ Βυζάντιο καὶ κατέπαυσε ἐσωτερικὲς ἔριδες.

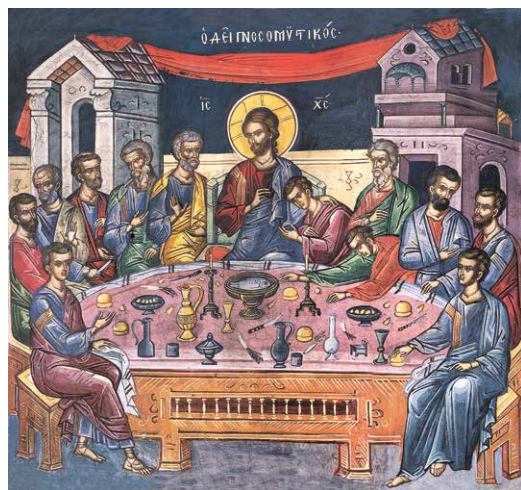
Ἦταν πολὺ εὐλαβὴς καὶ ταπεινός. Παρακολουθοῦσε κάθε πρωὶ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ κάθε ἀπόγευμα τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ. Κάθε χρόνο, τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἔπλενε τὰ πόδια τῶν φτωχῶν!

– Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε κάποιος ὑπουργός του, ἐγὼ δὲν θὰ ἔπλενα ποτέ τὰ πόδια αὐτῶν τῶν βρωμιάρηδων.

– Σοβαρά; ἔκανε ὁ Λουδοβίκος. Τότε πρέπει νὰ συνηθίσεις νὰ τὰ πλένεις, γιὰ νὰ συνεχίσεις νὰ παραμένεις στό ἀξίωμά σου!

Ὁ Λουδοβίκος ἐξέφραζε καὶ μὲ αὐτὸν τὸν συμβολικὸ τρόπο τὴν ταπείνωση καὶ τὴν καλοσύνη του. Καί, βέβαια, τὴν ἀφοσίωσή του στον Χριστό, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμά Του.

Τὴν βραδιά τοῦ μυστικοῦ δείπνου, ὁ Ἰησοῦς σηκώνεται ἀπὸ τὸ δεῖπνο, βγάζει τὰ ροῦχα του καὶ παίρνει μιὰ πετσέτα καὶ τὴν ζώνεται. Ἐπειτα βάζει νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη καὶ ἄρχισε νὰ πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν καὶ νὰ τὰ σκουπίζει μὲ τὴν πετσέτα ποὺ εἶχε ζωστεῖ. Πηγαίνει λοιπὸν στὸν Σίμωνα Πέτρο, κι ἐκεῖνος τοῦ λέει: «Κύριε, ἐσύ θὰ πλύνεις τὰ πόδια μου;» Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Αὐτὸ ποὺ ἐγὼ κάνω ἐσύ τώρα δὲν τὸ καταλαβαίνεις, θὰ τὸ καταλάβεις ὅμως ἀργότερα». Τοῦ λέει ὁ Πέτρος: «Δὲν θὰ μοῦ πλύνεις τὰ πόδια ποτέ!» Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἄν δὲ σὲ πλύνω, δὲν ἔχεις μέρος μαζί μου». Τοῦ λέει ὁ Σίμων Πέτρος: «Κύριε, ὄχι μόνο τα πόδια μου ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι!» Τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς: «Ὅποιος ἔχει λουστεῖ δὲν ἔχει ἀνάγκη παρὰ νὰ πλύνει τὰ πόδια του, γιατί εἶναι ὅλος καθάρος· κι ἐσεῖς εἶστε καθαροί,

ἀλλὰ ὄχι ὅλοι». Γιατί ἤξερε ποιὸς θὰ τὸν παραδώσει· γι' αὐτὸ εἶπε: «Δὲν εἶστε ὅλοι καθαροί». Ὅταν λοιπὸν τοὺς ἔπλενε τὰ πόδια καὶ πῆρε τὰ ροῦχα του καὶ κάθισε πάλι στὸ τραπέζι, τοὺς εἶπε: «Καταλαβαίνετε τί σᾶς ἔκανα; Ἐσεῖς μὲ φωνάζετε Διδάσκαλο καὶ Κύριο, καὶ καλὰ λέτε, γιατί εἶμαι. Ἄν λοιπὸν ἐγὼ, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, σᾶς ἔπλυνα τὰ πόδια, κι ἐσεῖς ὀφείλετε νὰ πλένετε τὰ πόδια ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Γιατί σᾶς ἔδωσα παράδειγμα, γιὰ νὰ κάνετε κι ἐσεῖς ὅπως ἔκανα ἐγὼ σὲ σᾶς» (Ιω. 13, 4-16).

Μᾶλλον, πρὸς τὸ παρόν, δὲν θὰ κληθοῦμε ὅλοι νὰ πλύνουμε πόδια στὴν πραγματικότητα! Ὅμως, ὅλοι «πλένουμε πόδια» ὅταν: συγχωροῦμε τὸν ἐχθρὸ μας· κάνουμε καλὸ στὸν ἐχθρὸ μας· θυσιάζουμε τὴν ἀνέσῃ μας (καὶ κάποια ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μας) γιὰ νὰ βοηθήσουμε ὅσους βρίσκονται σὲ θλίψη ἢ ἀνάγκη. Πολλοὶ ἅγιοι (καὶ ὄχι μόνο ἅγιοι!) ἔπλεναν καὶ κυριολεκτικὰ τὰ πόδια φτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

«Ὅσοι πιστοί, προσέλθετε» στὸ στάδιο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων.

Ἀρχιμ. Νίκων

Μέσα στην παγκόσμια σκοτεινή πραγματικότητα υπάρχουν φωτεινές μορφές ανθρώπων, πού με την Χάρη του Θεού έμειναν σταθεροί στην ορθόδοξη πίστη και αξιοποίησαν τό τάλαντο πού τούς δόθηκε για τό καλό τών συνανθρώπων τους.

Μιά τέτοια φωτεινή μορφή είναι ο Διάκονος Στέφανος Μιντέα, νευροχειρουργός και πατέρας έξι παιδιών. Γεννήθηκε στη Ρουμανία, μεγάλωσε και σπούδασε στην Αμερική. Έγινε Διευθυντής του Νευροχειρουργικού Τμήματος νωτιαίου μυελού και Καθηγητής στο Ιατρικό τμήμα του Πανεπιστημίου Στάνφορντ στην Καλιφόρνια. Παρά τις εξαιρετικές θέσεις πού κατείχε στις ΗΠΑ και τις υψηλές απολαβές, προτίμησε νά γυρίσει στην πατρίδα του, προσφέροντας εκεί τις ιατρικές του υπηρεσίες. Πρόσφατα χειροτονήθηκε Διάκονος. Σήμερα ζει στην Κωνσταντζα της Ρουμανίας όπου, παράλληλα με τις ιατρικές του υποχρεώσεις, τις Κυριακές διακονεί στην Ορθόδοξη Εκκλησία της πόλης του.

Σέ ερώτηση δημοσιογράφου πώς βρήκε τόν δρόμο πού τόν οδήγησε στόν Θεό, απάντησε:

«Όλα τά όφείλω στή γιαγιά μου. Ήταν μιά απλή αγρότισσα πού ζούσε όμως μέ βαθειά πίστη. Όταν πήγαμε στην Αμερική ήμαστε φτωχοί. Οί γονείς μας δούλευαν όλη μέρα και εκείνη ήταν μαζί μας στό σπίτι. Μας πήγαινε στην εκκλησία, μάς μιλούσε για τήν δύναμη τής προσευχής και μάς έμαθε νά νηστεύουμε. Όλα τά παιδιά τηρούσαμε τις νηστείες από πέντε και έξι χρόνων. Μάθαμε πολλά από αυτή και τό πιο σπουδαίο, νά κάνουμε μία θυσία στόν Θεό. Όλοι, μάς έλεγε, πρέπει νά προσφέρουμε στόν Θεό έστω και τό ελάχιστο πού μπορούμε.

Από μικρά παιδιά άφομοιώσαμε αυτές τις

αξίες και αυτές μάς βοήθησαν νά έμβαθύνουμε στην πίστη μας και στή σχέση μας μέ τόν Θεό. Γιατί, άν δέν έχεις άγκυρα τόν Θεό, συνεχώς θά παλινδρομείς και όλα τά άγρια κύματα πού θά χτυπούν πάνω σου, θά ποτίζουν μέ πίκρα τήν κάθε στιγμή τής ζωής σου».

Σέ άλλο σημείο αποκάλυψε: **«Η προσευχή άποτελεί ανασπώσαστο κομμάτι τής ζωής μου. Είναι αυτή πού μου δίνει δύναμη. Η ημέρα μου αρχίζει μέ προσευχή. Άν δέν προλάβω νά τήν πω στό σπίτι, τήν λέω στην διαδρομή μέχρι τό Νοσοκομείο. Στο Νοσοκομείο προσεύχομαι από τήν ώρα πού θά μπει ό άσθενής στό ιατρείο μέχρι πού θά του ανακοινώσω τή διάγνωση και τή θεραπεία. Η προσευχή συνεχίζεται και μέσα στό χειρουργείο. Ζητάω από τόν Θεό νά μέ φωτίσει στή διάρκεια τής έγχείρησης και ό Κύριος δέν μέ εγκατέλειψε ποτέ. Όταν επιστρέψω στό σπίτι, είναι ή ώρα του δείπνου και τής κοινής προσευχής. Ευχαριστούμε όλοι μας τόν Θεό για τήν ημέρα και όλες τις ευλογίες πού μάς χάρισε».**

Πόσο παρήγορο είναι στην εποχή μας ή παρουσία ανθρώπων όπως ό νευροχειρουργός Διάκονος Στέφανος Μιντέα, πού θεωρεί τήν σχέση του μέ τόν Θεό τόσο απαραίτητη στή ζωή του και στην εργασία του. Βαρυσήμαντα είναι και τά λόγια του: Όλοι πρέπει νά κάνουμε μία θυσία στόν Θεό για τις τόσες ευεργεσίες πού μάς χαρίζει.

Αρχιμ. Ιωαννίκιος

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Έκδοτής: Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΑΥΤΟΥΣΤΟΣ 2026 • Άρ. Φύλλου 517 • Έτος ΜΣΤ'

Διανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές
Έκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Αθήνα

